

На рибалці

Павло Кравченко

Прокидаюсь...

Свіже повітря дунуло в обличчя. Вже сьома. Встаю. Болить голова. Тяжкий сон наснився. Не біда. Сьогодні піду рибалити. От щастя!

Виходжу. Промінь б'є в око. Що це? Небо синє як морська бездна; щось штурхнуло в траві. Ящірка чи змія. Байдуже. Крізь вологий пісок із щебенем йду до сараю. Відкриваю двері. Щось штовхнуло. Це граблі. Хто їх сюди поклав? До біса! Десь вглибині бачу вудила та банку з хропаками. Узяв. Пішов. Теплий вітерець пробіг по тілу, зігрів і проминув.

Ставок. Вже палає сонце, але не так спекотно. Начепив хропака. Закинув. Чекаю... Нема кльову.

Щось просвистіло — зникло: загорілося. Прислухаюсь. Чую сміх та плескіт. Бачу молодичь та малих дітей.

Припікає... Ось воно! Тягне потроху! Підсікаю... Зірвалося!

Ріка наче море, виблискує грає. Знову сміх. Знову щось просвистіло. Вітер не вщухає.

Піднявся. Пішов. Привіт, дівчата!